

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Simone St. James
The Sun Down Motel

Copyright © 2020 by Simone Seguin

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne
sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili
bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehani-
čkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili
bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje
informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SIMON SENT DŽEJMS

MOTEL SUTON

Preveo sa engleskog
Danko Ješić

Stela

*Za čudakinje, za štreberke i ljubiteljke ubistava.
Ovo je za vas.*

Fel, Njujork novembar 1982.

VIV

Te noći kad se sve završilo, Vivijan je bila sama.

To joj nije smetalo. Tako joj je odgovaralo. Bilo je to nešto što je otkrila radeći noćne smene na ovom mestu usred nedođije: Bilo je lako biti s ljudima, ali bilo je teško biti sâm. Posebno biti sam u mraku. Osoba koja je mogla da bude stvarno sama, u svom i društvu sopstvenih misli – ta osoba je bila jača od svih drugih. Spremnija. Pripremljenija.

Ipak, parkirala se ispred motela *Suton* u Felu, u Njujorku, i zastala, osećajući poznati strah. Sedela je u svom starom *kavali-ru*, s ključem u kontakt-bravi, uključenim grejanjem i radijem, s kaputom prebačenim preko ramena. Pogledala je svetleći plavo-žuti znak, dva sprata soba u dugim nizovima u obliku slova L i pomislila: *Ne želim tamo da idem. Ali hoću.* Bila je spremna, ali se i dalje plašila. Bilo je 10.59 uveče.

Došlo joj je da zaplače. Došlo joj je da vrišti. Pripala joj je muka.

Ne želim tamo da idem.

Ali hoću. Jer uvek idem.

Dve kapi napola zaleđene kiše pale su na vetrobransko staklo. U retrovizoru je videla jedan kamion koji polako ide putem. Sat je otkucao jedanaest i počele su vesti na radiju. Još minut i zakasniće, ali nije marila. Niko je neće otpustiti. Nikoga nije bilo briga dolazi li na posao. *Suton* je imao malo gostiju, a nijedan od njih neće primetiti da je noćna recepcionerka

zakasnila. Često je bilo tako tiho da bi neki posmatrač pomislio da se tu ništa ne događa.

Viv Delejni je znala da nije tako.

Suton je samo izgledao prazno. Ali nije bio.

Hladnim prstima spustila je vizir iznad volana. Dodirnula je kratko ošišanu kosu koja joj je dosegala do ispod ušiju, naprskanu lakom za kosu zbog volumena. Pogledala je senku za oči – ne onu hladnoplavu, kakvu nose neke devojke, nego bledoljubičaste boje lavande. Izgledala je pomalo kao modrice. Mogla je da je dopuni žutom i narandžastom da liči na modrice stare nekoliko dana, ali večeras joj se nije dalo. Samo ljubičasta na osetljivoj koži kapaka, koja se spaja s tamnijom linijom ajlajnera i maskare. Zašto se uopšte našminkala? Nije mogla da se seti.

Na radiju su pričali o nekom lešu. Devojka je pronađena u jarku nedaleko od Melborn rouda, petnaestak kilometara odavde. Mada *ovde* nije bilo neko značajno mesto... samo motel pored auto-puta sa dve trake koji vodi iz Fela u ništavilo severnog dela države Njujork i na kraju do Kanade. Ali ako krenete tim putem oko dva kilometra i skrenete desno kod jednog svetla koje visi sa žice iznad puta, i pratite put do sledećeg i još jednog, doći ćete do mesta gde je pronađen devojčin leš. Devojka po imenu Trejsi Voters, poslednji put viđena kako napušta kuću svoje prijateljice u susednom gradu. Osamnaestogodišnjakinja, bez odeće, bačena u jarak. Pronašli su telo dva dana nakon što su njeni roditelji prijavili nestanak.

Dok je sedela u kolima, ruke dvadesetogodišnje Viv Delejni tresle su se dok je slušala tu priču. Misllila je na to kako izgleda ležati go dok ti ledena kiša pada na bespomoćnu kožu. Koliko bi to bilo užasno hladno. Kako su devojke uvek te koje završe gole i mrtve, kao zgažene životinje. Kako nije važno koliko si uplašena ili pažljiva... to uvek možeš biti ti.

Posebno ovde. To uvek možeš biti ti.

Pogledala je motel, odraz drečavog svetlećeg plavo-žutog znaka koji neprestano treperi u tami. SLOBODNE SOBE. KABLLOVSKA TELEVIZIJA! SLOBODNE SOBE. KABLLOVSKA TELEVIZIJA!

Čak i nakon tri meseca na ovom mestu, i dalje je osećala strah. Užasne, savršeno strašne misli skakutale su joj uspaničeno po potiljku i po mozgu. *Sama sam narednih osam sati, sama u tami. Sama s njom i ostalima.*

I uprkos tome, Viv je isključila motor tako da su se grejanje i radio – koji je i dalje govorio o Trejsi Voters – isključili. Podigla je bradu i otvorila vrata. Izašla je na hladnoću.

Pogrbila se u svojoj sintetičkoj jakni i pogledala preko parkinga. Bila je odevena u farmerke i tamnoplave patike s belim pertlama, đonova previše tankih za hladnoću i vlagu. Kiša joj je pokvasila kosu, a vetar ju je razbarušio. Hodala je preko parkinga prema vratima na kojima je pisalo KANCELARIJA.

U kancelariji, Džoni je stajao iza pulta, zakopčavajući jaknu preko velikog stomaka. Verovatno ju je video s prozora na vratima. „Jesi li zakasnila?“, pitao je mada se na zidu iza njega nalazio sat.

„Pet minuta“, rekla je Viv, otkopčavajući jaknu. Želudac joj je bio zgrčen, osetila je mučninu sad kad je ušla. *Želim da idem kući.*

Ali gde je kuća? Fel nije kuća. Nije ni Illinois, gde je rođena. Kad je poslednji put napustila kuću, nakon poslednje glasne svađe s majkom, trebalo je da krene u Njujork da postane glumica. Ali to je, kao i sve dotad u njenom životu, bila uloga koju je igrala, priča. Nije znala kako da postane njujorška glumica – ta priča je razbesnela njenu majku, što je bilo dovoljno. Ono što je Viv najviše od svega želela jeste da bude u pokretu, da ide.

I zato je otišla. I završila je ovde. Fel će zasad morati da joj bude kuća.

„Gospođa Bejli je u sobi dvesta sedamnaest”, rekao je Džoni, nabrajajući retke goste motela. „Već je išla po piće, tako da uskoro očekuj telefonski poziv.”

„Sjajno”, rekla je Viv. Gospođa Bejli je dolazila u *Suton* da pije, verovatno jer bi upala u neku nevolju ako bi to radila kod kuće. Pijana je zvala recepciju i zahtevala stvari koje bi ubrzo zaboravljala. „Još neko?”

„Odjavio se par koji putuje na Floridu”, rekao je Džoni. „Imali smo dva šaljiva telefonska poziva, s glasnim disanjem. Glupi tinejdžeri. I napisao sam poruku Dženis o vratima u sobi sto tri. Nešto nije u redu s njima. Stalno se otvaraju kad duva vetar, čak i kad su zaključana.”

„Uvek to rade”, rekla je Viv. „Rekao si Dženis za to prošle nedelje.” Dženis je bila vlasnica motela, a Viv je nije videla nedeljama. Mesecima, možda. Nije dolazila u motel ako nije morala, a sigurno nije dolazila noću. Ostavljala je Vivijaninu platu u kovrti na stolu, i svu komunikaciju su vodile porukama. Čak ni vlasnica motela nije provodila vreme ovde ako je imala drugog izbora.

„Trebalo da popravi ta vrata”, rekao je Džoni. „Mislim, čudno je to, zar ne? Zaključao sam ih.”

„Naravno”, rekla je Viv. „Čudno je.”

Navikla je na ovo. Niko drugi od radnika motela nije video ili doživeo ono što je ona videla. Stvari koje je ona videla događale su se samo usred noći. Zaposleni u dnevnim i večernjim smenama nisu imali pojma o tome.

„Nadam se da se niko neće prijaviti”, rekao je Džoni, stavljajući kapuljaču na glavu. „Nadam se da će biti mirno.”

Nikad nije mirno, mislila je Viv, ali je rekla: „Da, nadajmo se.”

Viv ga je gledala kako izlazi iz kancelarije, slušala je kako pali motor automobila i odlazi. Džoni je imao trideset šest godina i živeo je s majkom. Viv ga je zamišljala kako ide kući,

možda gleda televiziju pre nego što ode na spavanje. Tip koji nije postigao mnogo, koji živi relativno normalnim životom, bez straha koji Viv oseća. Živi životom u kojem nikad nije mislio na Trejsi Voters, osim što se seća da je čuo njeno ime na radiju.

Možda je ona poludela.

Zavladala je tišina, povremeno prekidana samo zvucima sabraćaja s Puta šest i vetrom u krošnjama iza motela. Sad je bilo 23.12. Sat na zidu iza stola otkucao je 23.13.

Okačila je jaknu na čiviluk u uglu. Sa drugog čiviluka je uzela tamnoplavi sintetički prsluk s natpisom *Motel Suton* izvezenim na levoj strani grudi i navukla ga je preko bele bluze. Pomerila je tvrdu drvenu stolicu iza pulta i sela na nju. Pregledala je brzo izgrebani, umrljani sto: tegla sa drvenim i hemijskim olovkama, crni kvadrat koji je škljocao kad pomeraš ručicu napred-nazad kako bi napravio otisak kreditne kartice, fiksni telefon boje povračke. Nasred stola nalazila se velika, ravna knjiga, u koju je trebalo da gosti upišu svoje podatke i potpišu se prilikom prijavljivanja. Knjiga gostiju otvorena je u novembru 1982.

Viv je izvadila beležnicu iz svoje torbe, a onda olovku koja se nalazila između stranica, spustila je beležnicu na sto i zapisala:

Dvadeset deveti novembar.

Vrata sobe 103 ponovo su počela da se otvaraju. Šaljivi pozivi. Nema nikoga. Trejsi Voters je mrtva.

Spolja se začuo neki zvuk i zastala je, napola podignute glave. Tresak, onda još jedan. Ritmički i neobuzdan. Vrata broja 103 otvaraju se i udaraju u zid pomerana vetrom. Ponovo.

Viv je na trenutak zatvorila oči. Strah ju je pogodio kao talas, ali bila je preplavljena njime. Već je bila ovde. Mora da bude spremna. *Suton* ju je prisvojio za ovu noć.

Ponovo je spustila olovku.

Šta ako je sve što sam videla, sve što mislim, istina? Jer mislim da jeste.

Pogledala je knjigu gostiju, pročitala imena. Zastala je dok je sat na zidu iza kucao, a onda je ponovo počela da piše.

Duhovi su budni noćas. Nemirni su. Mislim da će ovo uskoro biti gotovo. Ruka joj je zadrhtala i pokušala je da je smiri. Tako mi je žao, Trejsi. Omanula sam.

Tih zvuk joj je napustio grlo, ali utišala ga je. Spustila je olovku i protrljala oči, a malo lepe senke boje lavande završilo joj je na prstima.

Bio je dvadeset deveti novembar 1982, 23.24.

Do tri ujutru, Viv Delejni je nestala.

To je bio početak.

Fel, Njujork novembar 2017.

KARLI

Ovo mesto mi nije poznato.

Otvorila sam oči i uspaničeno se zagledala u tamu. Nepoznat krevet, nepoznato svetlo koje prodire kroz prozor, nepoznata soba. Imala sam minut slobodnog pada, istovremeno užasnog i uzbuđujućeg.

Onda sam se setila: bila sam u Felu, u Njujorku.

Zovem se Karli Kirk, imam dvadeset godina i ne bi trebalo da budem ovde.

Pogledala sam telefon na noćnom stočiću; bilo je četiri ujutru, samo je svetlo uličnih svetiljki i non-stop otvorenog restorana brze hrane prodiralo kroz prozirne zavese na prozoru hotelske sobe i pravilo mutan kvadrat na zidu.

Sad se neću vraćati na spavanje. Prebacila sam noge preko ivice kreveta i uzela naočari s noćnog stočića, a onda ih stavila. Vozila sam juče iz Ilinoisa, a vožnja je bila toliko duga da sam spavala kao mrtva u ovom nezanimljivom hotelu u centru Fela.

To nije tako impresivno mesto; *Gugl ert* mi je to rekao. Centar je imao nekoliko kafića, uslužnih perionica rublja, prodavnica jeftinih antikviteta, zgrada za iznajmljivanje stanova i prodavnica polovnih knjiga, smeštenih s poštovanjem oko samoposluge i apoteke. Ulica u kojoj sam bila, s hotelom i restoranom brze hrane, prolazila je pravo kroz grad, kao da je mnogo ljudi samo prolazilo kroz Fel i jednostavno nastavljalo da vozi, bez svraćanja u grad. Znak DOBRO DOŠLI U FEL kraj

kojeg sam sinoć prošla vandalizovao je neki pametnjaković koji je sprejom dopisao VRATITE SE.

Nisam se vratila.

Kad sam stavila naočari, uzela sam ponovo telefon i pregledala imejlove i poruke koje su stigle dok sam spavala.

Prvi imejl bio je od mog porodičnog advokata. *Podsećam vas da su sredstva prebačena na vaš račun. Molim vas, pogledajte stanje.*

Zatvorila sam imejl ne čitajući ostatak, ne otvarajući prilog. Nisam morala da ga vidim: već sam znala da sam nasledila nešto maminog novca, zajedno s bratom Grejamom. Nisam bila bogata, ali imala sam dovoljno za hranu i smeštaj za neko vreme. Nisu me zanimali brojevi i nisam mogla da ih gledam. Kad ti majka umre od raka – imala je svega pedeset jednu godinu – stvari kao novac izgledaju ti nevažno i glupo.

U stvari, počela sam da razmišljam o svemu u životu. A to sam, na neki ludi način, radila nakon četrnaest meseci bolne magle. I nisam mogla da prestanem.

Dobila sam niz poruka od Grejama. *Šta misliš da radiš, Karli? Napustila si fakultet? Na koliko dugo? Misliš da možeš da izdržiš? Nema veze. Ako sav novac za školovanje propadne, prepuštena si sebi. Znaš to, zar ne? Šta god da radiš, srećno ti bilo. Pazi da te ne ubiju.*

Pritisnula sam *odgovori* i napisala: *Zdravo, paničaru. To je samo na nekoliko dana i sve je u redu. Ovo je samo kratak izlet jer sam radoznala. Buni se koliko želiš. Biću dobro. Ne nameram da me ubiju, ali hvala ti na zabrinutosti.*

U stvari, nadala sam se da ću ostati ovde duže od nekoliko dana. Otkako sam izgubila mamu, ostanak na fakultetu da bih dobila diplomu iz ekonomije delovao mi je besmisleno. Kad sam upisala fakultet, mislila sam da imam dovoljno vremena da shvatim šta želim da radim. Ali mamina smrt mi je pokazala da

život nije dug koliko sam mislila da jeste. I imala sam pitanja na koja sam želela da nađem odgovore. Bilo je vreme da ih nađem.

Hejli, Grejamova verenica, poslala mi je poruku. *Zdravo! Jesi li dobro? Brinem se za tebe. Možeš da razgovaraš sa mnom ako želiš. Možda ti je potreban još jedan psiholog? Mogu da ti ga nađem! U redu? Ljubim te!*

Tako je *ljubazna*. Već sam bila kod psihologa. Terapija. Duhovni krugovi. Joga. Meditacija. Briga o sebi. Dok sam to radila, otkrila sam da mi nije potrebna još jedna terapija. Ono što mi je stvarno potrebno, napokon, jesu odgovori.

Spustila sam telefon i otvorila laptop, kuckajući ga da se probudi. Otvorila sam jedan fajl na desktopu i pregledala ga. Odabrala sam skeniran novinski članak iz 1982, s naslovom *POLICIJA TRAŽI NESTALU MEŠTANKU*. Ispod naslova je bila slika devojke, isečena s neke stare fotografije. Bila je lepa, živahna, osmehivala se foto-aparatu, frizura joj je bila luda, šiške su lakom za kosu bile malo odmaknute od čela, a ostatak kose visio je slobodno u klasičnom maniru osamdesetih. Koža joj je bila čista, a oči blistave, čak i na crno-beloj slici. Ispod slike je pisalo: *Dvadesetogodišnja Vivijan Delejni nije viđena od dvadeset devetog novembra. Svako ko ju je video neka se javi policiji.*

Ovo. Ovo je odgovor koji mi je potreban.

Bila sam štreberka čitavog života i stalno sam čitala. Osim što sam, nakon što sam prerasla *Crnog lepotana*, počela da čitam mračne knjige – o strašnim stvarima kao što su nestanci i ubistva, posebno istinite priče. Dok su druga deca čitala Dž. K. Roulingovu, ja sam čitala Stivena Kinga. Dok su druga deca pisala radove o Građanskom ratu, ja sam čitala o Lizi Borden. Rad koji sam napisala o njoj – uz pojedinosti o tome gde je sekira pogodila Lizinog oca i maćehu – navela je moju nastavnicu da zabrinuto pozove moju majku. *Da li je Karli dobro?* Moja

majka se nije uzбудila jer je tada znala kakva je mračnjakinja njena ćerka. *Dobro je. Samo voli da čita o ubistvima, to je sve.*

Ono što moja majka nije pomenula – stvar o kojoj nije volela da govori – bilo je da je to sasvim prirodno. Da je postojalo nerešeno ubistvo u mojoj porodici i da sam bila opsednuta njime otkako znam za sebe.

Ponovo sam pogledala novinski isečak. Viv Delejni, devojka s fotografije, bila je sestra moje majke. Godine 1982. nestala je dok je radila noćnu smenu u motelu *Suton* i nikad nije pronađena.

Bila je to velika, zjapeća rupa u mojoj porodici, stvar koju su svi znali, ali je nisu pominjali. Vivin nestanak bio je gubitak kao zub koji je ispao. *Ne pitaj majku za to*, rekao mi je otac godinu dana pre nego što nas je napustio. *To je uznemirava*. Čak je i moj brat, večiti davež, bio osetljiv na to. *Mamina sestra je ubijena*, rekao mi je. *Neko ju je odveo i ubio, kao taj tip s kukom. To je jezivo. Nije ni čudo što mama ne želi da priča o tome.*

Moja tetka Viv je nestala pre trideset pet godina. Moji baba i deda – mamini i Vivini roditelji – nisu živi. Nema Vivinih slika u našoj kući, nema uspomena na nju. Godinu dana pre mamine smrti, kad sam bila kod kuće preko leta, pronašla sam priču na internetu i prvi put videla Vivino lice. Mislila sam da je možda prošlo dovoljno vremena. Odštampala sam isečak i otišla u prizemlje da joj pokažem. „Vidi šta sam pronašla”, rekla sam.

Mama je sedela na sofi u dnevnoj sobi i gledala televiziju nakon večere. Uzela je isečak i pročitala ga. Zatim je dugo zurila u njega, ne skidajući pogled s fotografije.

Kad me je ponovo pogledala, imala je čudan izraz na licu, kakav nisam videla ni pre niti posle. Možda bol. Iscrpljenost i neka vrsta starog, trulog, isklesanog straha. U tom trenutku nisam imala pojma da je imala rak, da ću je izgubiti za godinu

dana. Možda je tada znala i nije mi rekla, ali mislim da nije. Taj izraz na njenom licu, taj strah, bio je zbog Vivijan.

Njen glas je, kad je konačno progovorila, bio monoton. „Vivijan je mrtva”, rekla je. Spustila je isečak i izašla iz sobe.

Nikad više nisam mamu pitala za to.

Naljutila sam se tek kad je mama umrla. Ne na mamu, u suštini... bila je samo tinejdžerka kad je Viv nestala i nije mogla mnogo toga da uradi. Ali svi ostali? Policija? Meštani? Vivini roditelji? Zašto nije organizovana potraga u čitavoj državi? Zašto je bilo dozvoljeno da Viv nestane u ništavilo bez gotovo ikakvog traga?

Prva osoba koju sam pitala bio je Grejam, koji je bio stariji i sećao se više nego ja. „Baka i deka su se tada bili razveli”, rekao je Grejam. „Kad je Viv nestala, baka je bila samohrana majka.”

„Pa šta? To znači da nije tražila ćerku? A ni deda?”

Grejam je slegnuo ramenima. „Baka nije imala mnogo novca. A mama mi je rekla da su se ona i Viv stalno svađale. Uopšte se nisu slagale.”

Zaprepašćeno sam se zagledala u njega. Sedeli smo u majčinom iznajmljenom stanu, usred pakovanja stvari. Pravili smo pauzu i jeli naručenu hranu. „Mama ti je to rekla? Meni nikad nije rekla.”

Moj brat je ponovo slegnuo ramenima, naslanjajući se na jednu kutiju i gledajući nešto na telefonu. „Tad nisu imali internet niti DNK. Ako si želeo da pronađeš nestalu osobu, morao si da sedneš u kola i voziš se unaokolo tražeći je. Baka nije mogla da dobije slobodne dane na poslu da bi otišla u Fel. A deka se već bio ponovo oženio. Mislim da nije mnogo mario za njih.”

To je bila istina. Mama nije imala dobar odnos sa ocem, koji je porodicu ostavio na cedilu. Nije čak išla na njegovu sahranu. „A šta je s policijom?”, pitala sam.

Grejam je nakratko spustio telefon i razmislio. „Pa Viv je već bila otišla od kuće i imala je dvadeset godina”, rekao je. „Pretpostavljam da su mislili da je nekud otišla.” Pogledao me je. „Tebe to stvarno zanima, zar ne?”

„Da, stvarno me zanima. Nisu pronašli telo. Sad više nije 1982. Imamo internet i DNK. Možda neko može nešto da uradi.”

„Ti?”

Da, ja. Izgleda da nema nikog drugog. A sad kad je mama mrtva, mogu da postavljam sva pitanja koja želim, bez povređivanja ljudi. Mama je odnela sve uspomene na Viv kad je umrla, a ja ih nikad nisam čula. Moj bes zbog toga bio je beskoristan, nešto što su terapeut i savetnici govorili da moram da prevaziđem. Ali moj bes zbog svega ostalog, bes zbog toga što su otmica i verovatno ubistvo moje tetke otpisani kao nešto što se slučajno dogodilo... Mogla sam to da prevaziđem dolazeći u Fel i pronalazeći odgovore.

Otvorim još jedan skenirani članak koji imam na kompjuteru. Naslov je bio: *NESTALA DEVOJKA I DALJE NIJE PRONAĐENA*. Pojediniosti su bile oskudne: Viv je imala dvadeset godina; živela je u Felu tri meseca; radila je u motelu *Suton*, u noćnoj smeni. Otišla je na posao i nestala negde usred smene, ostavljajući za sobom svoja kola, torbu i stvari. Njena cimerka, devojka po imenu Dženi Samers, rekla je da je Viv bila „dobra osoba, prijatne naravi”. Takođe su je opisali – ne zna se ko – kao „lepu i vedrog duha”. Nije imala momka. Nije koristila droge, alkohol niti se prostituisala. Njena majka – moja baba – navodno je bila „bolesna od brige”.

Predivna devojka je nestala.

Peške. Bez novca.

Vivijan je mrtva.

Vivin slučaj nije privukao nacionalnu niti lokalnu medijsku pažnju. Lokalne novine iz Fela nisu bili digitalizovane – i dalje

su se fizički nalazile u arhivu u Felu. Kad sam počela da istražujem, pronašla sam samo blogove o zločinima i tekstove na *Reditu* koje su napisali detektivi amateri. Nijedan od blogova ili tekstova nije bio o Vivijan, ali mnogi su govorili o Felu. Jer je Fel, kako se ispostavilo, imao više nerešenih ubistava. Za tako malo mesto, to je bio raj za ljubitelje pravih zločina.

Drugi članak sam našla među maminim stvarima. Pronašla sam ga kad sam pregledala njenu komodu nakon smrti, u koverti na dnu jedne fioke. Koverta je bila bela, čista, sasvim nova. Pozadi je, divnim maminim rukopisom, bilo napisano: *Grevil strit 27, stan C.*

Vivina adresa, možda? Novinski članak u koverti se gotovo raspao, pa sam ga skenirala i dodala prvom koji sam pronašla.

Vivijan je mrtva.

Mama nije želela da ima uspomene na svoju sestru, nije htela da razgovara o njoj, a opet je čuvala ovaj članak trideset pet godina, uz tu adresu. Čak ga je stavila u novu kovertu u skorije vreme, prepisala adresu, što je značilo da je makar izvukla članak iz stare koverta i možda ga ponovo pročitala.

Viv je bila stvarna. Nije bila jeziva priča niti priča o duhovima. Bila je stvarna, bila je mamina sestra... i nekako, gledajući tu čistu belu kovertu, znala sam da je mami bila važna, mnogo, na način koji ne mogu da razumem.

To je bilo sve što sam imala: dva novinska članka i sećanje na bol. Osim što sam sada imala više od toga. Imala sam malo novca i vrlo jasnu mapu od Ilinoisa do Fela, u Njujorku. I adresu Vivinog stana, možda, i motel *Suton*. Nisam imala momka i nije mi bilo do fakulteta. Imala sam kola i malo stvari koje su mogle da stanu na zadnje sedište. Imala sam dvadeset godina i još uvek nisam započela život. Baš kao Viv.

I zato sam napustila fakultet – Grejam je stvarno preterao – sela u kola i krenula na put. I evo me. Običi ću grad i pronaći

lokalne novine u biblioteci. Ići ću u motel *Suton* sama jer je na internetu pisalo da i dalje radi. Možda je neko ko je živeo tamo poznao Viv, sećao je se i može da mi priča o njoj. Možda mogu da od nje učinim nešto više od izbledelog novinskog članka skrivenog u maminoj fioci. Njen nestanak je bio velika misterija moje porodice – želela sam da to vidim iz prve ruke, a odsustvovaću s fakulteta svega nekoliko dana.

Pazi da te ne ubiju. To je moj stariji brat pokušao da me uplaši. Neće mu upaliti. Mene nije lako uplašiti.

Ipak, zatvorila sam laptop i pokušala da ne mislim o tome da je neko povredio devojkicu koju sam videla na slici, da ju je neko uhvatio, odveo nekud, uradio joj nešto, ubio je. Bacio je na neko usamljeno mesto, gde se možda i sad nalazi. Možda su ostale samo kosti. Možda je ta osoba, ko god da je, sad mrtva ili u zatvoru. Možda nije.

Vivijan je mrtva.

Nije pošteno što je Vivijan zaboravljena, svedena na nekoliko novinskih članaka i ništa drugo. Nije pošteno što je mama umrla i odnela svoja sećanja i bol sa sobom. Nije pošteno što je Viv bila važna samo meni.

Bila sam u Felu. Tu mi nije bilo mesto. Nisam znala šta radim.

I još uvek sam čekala, budna, da sunce ponovo izađe.